



Fred a ajutat-o pe Rose să urce cu bagajul la bord, apoi să coboare pe scara abruptă de lemn până în cabină.

— Asta e! a zis el, arătându-i o hartă veche și îngălbenită întinsă pe masă.

— După harta asta o să navigăm? s-a mirat Rose.

— Da. E vechea hartă a sărarilor, negustorii de sare. Uite, aici e Deșișul de Muri. Trebuie s-o luăm la vale pe pârâu, apoi pe râu, linia asta albastră, șerpuită, până la mare! i-a explicat Făinel.

Pe mal se adunase un mic grup de șoareci care voiau să le ureze drum bun.

— Of, sper să se descurce, a spus doamna Merișor neliniștită. Făinel n-a mers niciodată atât de departe cu corăbioara asta.

— Stai liniștită, draga mea, a zis domnul Merișor. Sărarii vin tot timpul pe pârâu până la noi. Sunt sigur că și Făinel va reuși să navigheze până la ei, la mare.

— Nu pot să înțeleg cum de-am rămas fără pic de sare, a zis doamna Merișor. N-am mai pățit până acum. Poate că nu trebuia să pun atâtea nuci la sărat.

— Nu-ți mai face griji, a zis domnul Merișor. Hei, uite-i că se pregătesc să ridice ancora.





— Tot echipajul e la bord? a întrebat Făinel.

A înălțat pânzele, a dezlegat parâma de la mal și a cârmit Floarea de Nalbă spre mijlocul pârâului.

Călătoria putea începe.

Adierea răcoroasă și curentul apei i-au purtat repede la vale. De la pupă, Rose și Fred le-au făcut cu mâna șoarecilor de pe mal până când au dispărut în zare.

Apoi au dat fuga să cerceteze barca.

În cabină erau paturi suprapuse – Rose și-a ales unul sus, iar Fred unul jos. Pe urmă și-au aranjat hainele și jucăriile și s-au dus pe punte să-l ajute pe Făinel la condusul bărcii.

La prânz, au pregătit un picnic și s-au ospătat pe punte, privind malurile și copacii pe lângă care treceau.

— Se întetește vântul, a zis Făinel în timp ce strângea masa. Verificați dacă totul e legat bine la bord.

Chiar atunci, barca s-a înclinat într-o parte și un măr a căzut din coș și s-a rostogolit pe punte.

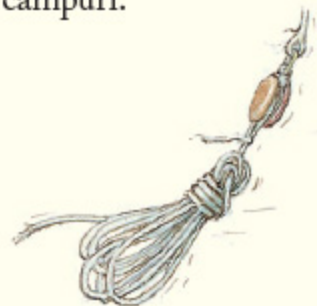
— Pot să țin și eu cârma? a întrebat Fred.

— Nu pe vântul ăsta, amice.

— Mergem cam repede, a spus Poppy.

— Da, o să ajungem cât ai clipi, a zis Făinel vesel, trăgând din răspuțeri de parâme.

Toată după-amiaza, barca a alunecat rapid pe ape pe lângă păpuriș, copaci și câmpuri.



În dimineața următoare, pe șoricei i-a trezit răpăitul ploii, iar când Făinel s-a uitat afară prin hublou, a văzut că nivelul apei se ridicase mult în timpul nopții. Nu mai erau împotmoliți la mal, ci pluteau din nou.

— Ura! a strigat el și s-a repezit pe punte, la cârmă. Aduceți harta! Cred că suntem aproape!

Rose a arătat spre o stâncă înaintea lor.

— Trebuie să fie Stâncă Pescărușului! Uite, se văd multe bărci.



Când s-au apropiat, au văzut pe mal câțiva chițcani de apă pescuind. Făinel și-a pus lăbuțele pâlnie la gură și a strigat:

— Țsta-i drumul spre Golful Nisipos?

— Mai bine ancorați aici, le-a răspuns un chițcan, o luați în sus pe cărarea asta, apoi de la stânci o țineți tot în jos, până la mare.

Făinel a acostat cu dibăcie între celelalte bărci și cei patru șoareci au coborât pe mal. Încet-încet, au început să urce poteca șerpuint printre pini.

Într-un târziu, au ajuns la stâncile din vârful colinei și acolo, sclipind în soare, înaintea lor se întindea...



... MAREA.

— Ce mare e! a zis Rose uluită.

— Și ce albastră! a adăugat Fred.

Unul după altul, ținându-se de smocuri de iarbă ca să nu cadă, au coborât cărarea abruptă ce ducea la apă.

— Acum pe unde o luăm? a întrebat Rose.

Făinel s-a uitat pe hartă.

— La dreapta, pe lângă tufele de opaiță.

Poppy a fost prima care a zărit un grup de șoareci în fața unei căsuțe așezate între dune pe țărnul nisipos.

— Hei! a strigat ea. Îl căutăm pe Oli Iarbă-Sărată.

— Păi l-ați găsit. Eu sunt! a răspuns unul dintre ei.

Bucuros, Făinel a dat fuga să-i strângă mâna.

— Suntem din Desișul de Muri, i-a explicat el.

Am rămas fără sare.



În scurt timp, erau adunați în jurul mesei și șoarecii din Desișul de Muri încercau pentru prima dată alge și alte bunătăți marine.

— Ce-i asta? a întrebat Fred împungând bănuitor mâncarea din farfurie.

— Iarbă-sărată, ce altceva? a zis Pietricel.

— Și chiar trebuie s-o mănânc? a șoptit Fred.

Poppy a tușit ușor și a întrebat:

— De când sunteți pe meleagurile astea, Oli?

— Duna asta ne e casă de multe generații. Strămoșii noștri au plecat din Dealurile Îverzite acum mult, mult timp. S-au stabilit aici, la mare. Noi n-am ajuns niciodată prin locurile lor de baștină, mereu ne-am întrebat cum o fi pe-acolo.

Atunci, au început să-și povestească unii altora despre viața în Desișul de Muri și viața lângă mare.

— V-am adus câte ceva de pe la noi, a zis Poppy și a scos un coș cu daruri.

Prăjiturile cu miere ale doamnei Merișor și dulceața de căpșuni li s-au părut neobișnuit de dulci gazdelor, dar violetele zaharisite i-au plăcut mult lui Crevețel.

— La culcare, copii! a zis Amelia într-un târziu. Dacă e vreme bună, mâine mergem la plajă.

